

Noapte

Bragagiu

Cum dorește un cerb izvoarele de apă,
așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!
Psalmul 42:1

Cuvântul unduirii de pârâu
Recită pergamentul scris în stele
Și cântecele spicului de grâu
Se-nclină-n hohotit de cucuvele.

Domoala fremătare de salcâm
Nu îndrăznește să se depărteze:
Sunete rare, de pe alt tărâm,
Tresar fărâmițându-și paranteze.

Cereasca barcă pânza-a-mprăștiat,
Ce, zdrențuită-n urma ei se trage
Prinzând și răsturnând în înnoptat
Din valuri delicatele catarge.

Prin umbre luminoase hoinărind
Tăcerea, aruncând priviri de pândă,
Când se pitește-ascunsă ca un gând
Și când zvâcnește-un țipăt ca să prindă.

E miez de noapte. Stelele ca lănci
În codru lunecoase-s aruncate,
Sună pe vânt ecouri de tălânci
Din tainițele duhului de noapte.

Un clopot suspină căzut în somn
Prin întuneric murmurând un dangăt
Plutind printre șoptiri de liliom
Și revărsarea florii de pe creangă.

E noapte fără zare de hotar
Privirea când își pierde înțelesul,
Când soarta e privită ca-n zadar,
Iar bezna își îndeasă dur succesul.

Vin la izvoare cerbii de argint
Privind în jur cu patima timidă
Și își apleacă ramuri spre pământ
Cerul înalt, prin ape, să-l deschidă.

Undele moi duioase clipocesc
Cuvinte ce se leagănă ca spice,
Crini dalbi în ele cerbii strălucesc
Neîndrăznind coroane să-și ridice.

În ochii apei stelele socot
Prinzându-le pulsarea lor de viață,
Să-și rupă văzul de la cer nu pot,
Iar cerul li se uită-adânc în față.

Așa și stau privindu-se-n priviri
Cu gingășie atingând tristețea
Că-n palide imagini de iubiri
Începe să-nflorească frumusețea.
Victor Bragagiu